

Cornelia Alexoi

**Tropotele amintirilor în
Orașul Iubirii**

— roman —

ediția a doua, revizuită și adăugită

București, 2026

Foto copertă: *Philippe Salmon*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXOI, CORNELIA

Tropotele amintirilor în Orașul Iubirii / Cornelia Alexoi. -

București : Bifrost, 2026

ISBN 978-630-6514-74-8

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2026

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Motto:

„Dragostea și moartea, singurele două elemente prin care omul atinge infinitul.”

(Alexandre Dumas – fiul)

PREFAȚĂ

Când un oraș atinge infinitul

Iată un roman – *Tropotele amintirilor în Orașul Iubirii* – care, cu ușurință, ar putea fi inclus în categoria celor de dragoste – temă dedusă din chiar titlul cărții. Este acea dragoste apărută pe neașteptate, la o vârstă suficient de matură, în care, după consumarea momentelor de maximă intensitate, intervin dilemele, mai puțin existențiale și mai mult legate de carieră, alegerea teritoriului de domiciliu stabil – căci, da, acțiunea se petrece în anii postrevoluționari, când libera circulație intrase în firescul cotidian.

Primele pagini ale romanului ne poartă prin Paris – oraș intrat demult în conștiința publică drept simbol al iubirii, dar și al unui spațiu pe care orice spirit evoluat se simte impulsionat să-l cunoască. Personajul feminin al romanului – Eliza – se află într-un moment de răscruce; împlinește o vârstă – treizeci de ani – și, spre marea mâhnire a părinților rămași în țară, dar ținuți la curent cu fiecare moment al voiajului fiicei, încă nu și-a găsit perechea. Dragostea apare brusc, într-un mod aproape neverosimil, în persoana unui anume Alain, iar ceea ce urmează sunt momente de reticențe, extaz, decizii a căror fermitate inițială se pierde, vizitări ale unor obiective turistice, schimbarea rolului oaspete-gază, căci, desigur, și tânărul francez călătorește în România, spre a fi prezentat familiei fetei... Întreaga acțiune capătă dinamism, fiind susținută de un dialog alert, care domină partea narativă. Cu fiecare frază, cititorul așteaptă să se întâmple ceva spectaculos, dar spectaculozitatea rezidă tocmai din modul în care femeia investighează cauzele despărțirii, crescând, gradat, emoția. Inițial, pare că personajul

intrat pe neașteptate în viața tinerei, personaj înzestrat cu toate calitățile posibile – fizice și intelectuale – este un manipulator, un ins dubios prin chiar superlativul care-l caracterizează, dar miza poveștii este exact aceasta: imposibilitatea unei iubiri, chiar și acolo unde pare a avea un mediu propice de a se manifesta, de a înflori. Disparația personajului – la fel de misterioasă ca și apariția sa – permite cititorului fie să accepte varianta propusă de autoare, fie să-și imagineze el însuși una, romanul oferind această posibilitate.

Autoarea abordează o temă majoră – dragostea – într-un registru optimist; momentele tensionate se înscriu în limitele unui echilibru interior al personajelor, chiar dacă, uneori, acestea par să evolueze spre extreme, trăind intens „atingerea infinitului” – ecou al motto-ului cărții: „Dragostea și moartea, singurele două elemente prin care omul atinge infinitul” – Alexandre Dumas – fiul.

Carmen Focșă,
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

CAPITOLUL 1

Răscrucea din septembrie

De două zile, pentru Eliza, timpul părea să se scurgă într-o altă dimensiune. Cochilia trecutului o învăluise complet. Amintirile se înșirau ca într-un caleidoscop hipnotizant. Când lumina iubirii pierdute apăruse, palidă, deasupra orizontului, sufletul ei gemu îndurerat la amintirea zborului frânt. Lâncezind în patul larg, contempla răvășită candelabru de cristal. Jocul său de lumini și umbre părea să deseneze chiar traseul acelei iubiri.

Dintr-odată, bilanțul restriștilor o apăsă ca o coroană de spini... Camera destinată tihnei idilice se transformase, parcă, într-un nor primejdios, gata să o înghită-n adâncurile sale.

Instinctiv, se întoarse către fereastră ca spre un colac de salvare. Dincolo de ea, viața Parisului pulsa neîntrerupt, prinsă în mrejele unui septembrie vărativ.

Umbrele clipelor în care mustise de fericire, însă, o traseră îndărăt. Încet-încet, ca sub efectul unei poțiuni magice, toată ființa ei se umplu de parfumul celui alt septembrie... Cel care-i răsturnase, cu incandescența sa, întregul echilibru.

***

Visase luni întregi să-și sărbătorească cea de-a treizecea aniversare hoinărind singură prin Paris, pentru a se bucura nestingherită de magia sa inconfundabilă. Așa că, în zorii aceluia septembrie abia desprins de vara toridă, își rezervă în sfârșit mult râvnitul apartament de la hotelul *Shangri-La*. Apoi, în seara de dinaintea aniversării, decolă, plină de entuziasm, spre destinația aleasă.

Mai târziu, după ce păși în *L'appartement du Prince Bonaparte*, avu impresia că pământul tot devenise un paradis, unde norocul îți surâde continuu, divin și magnetic. Îmbătată de această perspectivă, se pregăti pentru răsfaț.

Astfel, își lepădă *deux-pièces*-ul negru – total nepotrivit cu feeria ce o înconjură – și se lăsă cuprinsă de aripile basmului trăit aieva.

În timp ce mângâia câțiva trandafiri roșii dintr-o vază de pe masa din centrul sufrageriei, îi trecu prin minte o idee poznașă... Imediat, petalele catifelate împodobiră apa strânsă în cada băii cu aspect imperial, părând să-și împlinească astfel menirea.

— „Viața-i frumoasă, când știi s-o trăiești”, fredonă ea, după îmbăierea edenică, trăgându-și peste trupul zvântat o cămașă de noapte din satin alb.

Pe urmă, își desfăcu repede cocul și se trânti în patul *King Size*, radiind de fericire. Imaginea Turnului Eiffel, în locul Foișorului de Foc ce domina panorama de la fereastra dormitorului ei din București, i se păru o remarcabilă schimbare de perspectivă.

Astfel, pentru o vreme, reflectă asupra sortii celebrului turn, care inițial fusese considerat „un diavol peste Paris”...

„Hm... Ideile noi își găsesc greu drumul spre acceptarea generală”, își spuse, contemplând fasciculele de lumină galbenă și portocalie care învăluiau faimoasa invenție.

Întorcându-și privirea spre apartamentul somptuos inspiră adânc, ca și cum ar fi vrut să-și impregneze ființa cu aura primului său ocupant. Satisfacția de a se afla în acel cadru atât de sofisticat, dar care emana căldura unui cămin primitiv, o făcu aproape să chiuie de entuziasm.

„Fosta reședință a prințului Bonaparte și Turnul Eiffel... Ai zice că sunt două poluri complet opuse... Cu toate acestea, miezul lor e același: spectaculosul. Pare un semn bun că mă găsesc acum între aceste două repere uimitoare. Al treilea

deceniu al vieții mele începe sub cele mai bune auspicii”, se gândi Eliza, iar zâmbetul ei vesel prinse și mai mult avânt sub oblăduirea luminilor care veneau dinspre turn.

Totuși, când observă cât de mare era spațiul gol dintre ea și marginea patului, inima i se strânse de durere. Regretul că nu avea și ea un soț începu să-i macine întreaga ființă. Își aminti însă repede că venise pe lume pentru a fi *a Warrior*, nu *a Worrier*. Drept urmare, se mulțumi să strângă perna la piept, învăluită de cuvintele bunicului său patern, care îi răsunară cu insistență în gând: „Nu poți avea chiar totul în viața asta, Lizuca mea scumpă”.

Cum vorbele astea îi căzură ca un balsam peste minte și suflet, adormi surâzând, precum o nimfă într-un decor paradisiac.

Zorii zilei aniversare o găsiră într-o dispoziție admirabilă.

Mângâiată de lumina blândă ce pătrunsese în cameră prin perdeaua fină, își deschise încet ochii și zâmbi larg, gândindu-se că va avea parte de o vreme însorită. Ciulindu-și apoi urechile la zumzetul vesel al străzii, chicoti ușor, ca o adolescentă pusă pe șotii.

„Tind și eu să cred că viața-ncepe abia la treizeci de ani”, își spuse voioasă, ieșind de sub pilota învelită-n mătase.

În clipa următoare, sări din pat, se examinează în oglinda agățată pe perete și murmură cu satisfacție:

— La mulți ani, Lizuco! Te-ai descurcat grozav până acum! Ține-o tot așa!

După asta, se înfășură într-un halat din atlas alb și o zbughi pe terasă, pentru a saluta frumusețea lumii în care sosise.

Razele soarelui o îmbrățișară numaidecât, asigurând-o că va avea un jubileu așa cum visase.

„Da, visurile pot deveni realitate”, reflectă ea, contemplând cu încântare forfota marelui oraș.

Mai târziu, țopăi spre baia luxoasă în pas adăugat, așa cum făcea în copilărie, când sufletul îi zburda pe pajiștile bucuriei.

În dimineața aceea, preferă un duș rapid, în timp ce-și plimbă privirea încântată când spre trupul suplu, dar puternic, când spre pereții azurii, împânziți cu panouri aurite. Apoi, acordă toată atenția părului ei negru, cu bucle lejere, ce i se revărsau până la șolduri.

De obicei, își purta părul prins într-un coc sau într-o coadă simplă, legată la ceafă. Atunci, însă, decise că-n ziua ei aniversară era cazul să-și etaleze latura jucăușă, lăsându-și pletele în voia lor.

(Primise întotdeauna complimente pentru contrastul dintre pielea ei fină – de un alb pe care mama sa îl compara cu cel al magnoliilor – și părul de culoarea abanosului, ce-i scotea în evidență ochii mari, albaștri, puțin alungiți.)

După duș, simțindu-se prea copleșită de emoții ca să ia un mic dejun normal, se gândi că o cafea specială, precum cea de la *Café des Deux Moulins* – despre care îi vorbise adeseori prietena sa –, ar fi începutul perfect pentru răsfăturile din acea zi.

Așadar, peste câteva minute, azvârli halatul de baie pe spătarul unui scaun și își uscă pletele cu föhnul, nerăbdătoare să se-avânte în forfota străzilor pariziene.

Aruncă apoi o privire pe fereastră și zâmbi din nou, mulțumită... Niciun nor în întinsul cerului... Nicio adiere de vânt peste arbori... Doar arămiul frunzelor îi aminti că, totuși, era toamnă.

Își răsfiră încă o dată prețioasa coamă și, după ce își umplu plămâni cu mireasma de zambile a șamponului ei preferat (care se impregnase în fascinanta ei podoabă capilară), opri în sfârșit föhnul.

Pe urmă, se grăbi să treacă la următoarea etapă a ritualului ei matinal: machiajul.

Totuși, nu făcu decât doi pași spre masa de toaletă, când se opri brusc... În invizibil, parcă răsărise o poiană cu florile îndrăgite de Homer și Vergilius, căci aerul întregii camere fusese îmbibat cu o aromă intensă de zambile.

Astfel, surâzând larg, își spuse:

„Ca să vezi! A avut loc o revoluție aici! Parfumul zambilelor s-a impus considerabil în fața parfumului trandafirilor galicieni. Ce gest cavaleresc din partea trandafirilor care au devenit un simbol al puterii napoleoniene!... Au bătut în retragere, ca să mă pot bucura acum mai mult de mireasma părului meu. Doar o dată-n viață împlinește omul treizeci de ani, nu-i așa?”

Reluându-și drumul, se întrebă ce probleme importante mai avea de rezolvat.

— Ah... Am uitat să mă parfumez, șopti ea, ca un ecou al reflecțiilor asupra mirosului zambilelor. „Parfumul îți anunță sosirea și îți prelungește prezența după ce ai plecat”, spunea Coco Chanel. Să nu uiți asta, Lizuco!

Apoi, își aplică pe punctele de puls câteva picături din parfumul său favorit pentru piele: *Tiziana Terenzi*.

(Cu aromele sale complexe – lemn de trandafir indian, vanilie, ambră și mosc – era cel mai în măsură, după părerea ei, să-i sublinieze caracterul sofisticat.)

Când mirosul parfumului împânzi aerul din jur, își aminti parfumeria de pe *Via Monte Napoleone*, unde îl descoperise, într-una dintre călătoriile ei la Milano.

„Mecca parfumurilor”, își spuse, înainte ca râsetele vioaie, care răsunară pe palier, să o trezească din reverie.

Imediat, alergă la dulap pentru a-și alege ținuta potrivită escapadei planificate.

Însă, după ce deschise șifonierul, oftă îndelung... Hainele aduse de la București nu aveau nimic în comun cu starea ei de spirit din ziua aceea.

Totuși, în ultimă instanță, alesese niște pantaloni din piele naturală, de un verde măsliniu – culoare ce o duse cu gândul la Claude Monet și la picturile sale de la Giverny.

Alegerea bluzei fusese mai ușoară, pentru că găsisese repede una din mătase bej, cu inserții de dantelă în aceeași nuanță.

— *Très chic*, șopti ea, aruncând o privire spre decolteul cât o frunză de stejar.

Mulțumită de deciziile luate, se îmbracă veselă, se încălță cu niște sandale *stiletto* crem și se examinează în oglindă.

„Hm... Un machiaj subtil, în nuanțe calde, mi-ar scoate în evidență strălucirea interioară”, își spuse, trecând rapid la acțiune.

— *Bon chance*¹, Lizuco! murmură apoi cu încântare și părăsi, valvârtej, apartamentul.

Ajunsă afară, își plimbă privirea peste fațada clădirii de inspirație Louis XIV și peste impunătoarele coloane din piatră de *Oise*. Curând, buzele i se întinseră într-un zâmbet plin de satisfacție... Alesese hotelul perfect, pentru acest sejur aniversar la Paris.

Pe urmă, străbătu iute curtea și se opri lângă taxiul *Mercedes* parcat în fața porții masive, de fier.

— *Au Café des Deux Moulins, à Montmartre*², îi spuse șoferului, dintr-o singură suflare.

— *Je comprends*³, răspunse acesta, făcându-i semn din cap să urce în mașină.

Eliza deschise repede portiera și se așeză pe bancheta din spate, cu un aer fericit și relaxat.

Totuși, imediat, o întrebare neașteptată îi străpunse mintea... De ce preferase să meargă în *Montmartre*?

„E locul celor ce-au îndrăznit să fie diferiți”, îi răsună în urechi vocea prietenei sale din liceu.

Așa că, peste câteva clipe, își aminti bucuria simțită la prima ei descindere în Paris, când hoinărise o zi întregă prin cartierul în care locuiseră pictorii ei favoriți... Și-l imaginase atunci pe Toulouse-Lautrec intrând la *Moulin Rouge*, pe Degas

---

¹ Noroc!

² *La Café des Deux Moulins*, din Montmartre.

³ Am înțeles.

colindând străzile în compania balerinelor, pe Renoir și Monet la cafeneaua *Guerbois*.

„Totul are o explicație în lumea asta”, continuă ea să reflecteze, privind distrată pe fereastră. „La urma urmei, voiam s-ajung la *Café des Deux Moulins* când încă habar n-aveam de existența hotelului *Shangri-La*.”

Într-adevăr... Din clipa în care aflate că o parte din celebra producție cinematografică *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain*, cu Audrey Tautou în rolul principal, fusese filmată la *Café des Deux Moulins*, își pusese-n minte să vadă acest loc în realitate. O impresionaseră mereu performanțele acestei artiste, dar abia după acest film, în care semăna cu mama ei (așa cum fusese în tinerețe), o îndrăgise de-a binelea.

Gândul ăsta o puse imediat în alertă... Nu își deschisese telefonul mobil și, cu siguranță, biata ei mamă o sunase în neștire, până la acea oră, pentru a-i face urarea sa favorită: „Să fii sănătoasă și la pungă groasă!”.

Întrucât taximetristul tocmai oprise în fața celebrei cafenele, Eliza trase cu ochiul spre aparatul care afișa prețul călătoriei, plăti cursa (lăsând și un bacșiș substanțial), apoi coborî.

În continuare, analiză fațada clădirii – având aerul că trăiește un miracol – și, dornică să immortalizeze acele momente, își deschise smartphone-ul pentru a se filma lângă portretul faimoasei Amélie, amplasat la intrare.

„Încă un vis împlinit”, se gândi ea, privind cu duioșie chipul zâmbitor al eroinei adulate de o lume întregă. Pe urmă, termină înregistrarea și apăsă butonul de *WhatsApp*. Nu după mult timp, imaginea mamei sale apăru pe ecranul telefonului.

Văzându-i fața îngrijorată, Eliza se grăbi s-o liniștească:

— Sunt foarte bine, mamă.

— Da, se vede, păpușica mea, dar eu am fost în pragul unei comoții cerebrale. Te-am sunat de zece ori (cel puțin!) în dimineața asta, de la ora opt (că la opt te-ai născut) și până acum

câteva minute, când tatăl tău mi-a zis să mă calmez, că poate ți-ai găsit și tu prințisorul și ai nevoie de intimitate, spuse distinsa doamnă, vădit emoționată.

— N-am venit aici pentru asta, replică Eliza, râzând ușor. Știind că voi dormiți buștean noaptea, mi-am închis telefonul, dar, fiind cucerită de peisaj, am uitat să-l deschid când m-am trezit. Nu înțeleg de ce ți-ai făcut atâtea griji. Doar sunt o femeie în toată firea. Azi, împlinesc treizeci de ani!

— Ah, apropo... La mulți ani, fetița mea! Să fii sănătoasă și la pungă groasă!

— Mamă, ar fi cazul să-ți mai updatezi și tu urările, nu crezi?

— Da' de ce să le updatez, dragă? Să fii sănătos e foarte important în viață, iar dacă nu ai fi avut buzunarele doldora de bani, ți-ai fi sărbătorit ziua de naștere cu mine și cu tatăl tău, la bunicii din Dămăroaia. Poate c-ar fi fost mai bine așa, că ne-a prins deja dorul să te vedem lângă noi. O să stăm ca pe ace până o s-ajungi acasă. Noi nu suntem genul ăla de părinți care, atunci când copilul lor e departe de casă, sar în sus de bucurie. Nu vrem să te ținem legată de noi, bineînțeles, dar nici nu suportăm ușor să te știm pe meleaguri străine, încheie femeia, lăcrimând.

— Hei!... N-am plecat definitiv... Două săptămâni vor trece repede. Hai, bucură-te că am reușit să vin aici! Uite ce frumos e! comentă Eliza, manevrând telefonul astfel încât să vadă și mama ei unde se află.

Dornică să-i arate mai ales istoricele mori de vânt din apropiere, de la care își trăgea numele *Café des Deux Moulins* (*Moulin Rouge* și *Moulin de la Galette*), Eliza se plimbă o vreme prin împrejurimi, străduindu-se să prindă în imagine cele două edificii.

— Vai de mine! Păi pe la *Moulin Rouge* îți petreci tu ziua asta? Ar fi trebuit să mergi direct la *Sacré-Cœur*, iubito. E aproape de locul în care ești acum, nu?

— Da, e aproape, dar nu puteam să-mi beau cafeaua la *Sacré-Cœur*, mamă. Am ales pentru asta *Café des Deux Moulins*, că știu localul ăsta din filmul cu Amélie, pe care l-am văzut împreună la Institutul Francez. Îți aduci aminte?

— Da, dragă, îmi amintesc bine filmul ăla.

— Mă bucur, zâmbi Eliza, întorcându-se lângă cafeneaua atât de dragă ei.

— Ești la localul în care lucra Amélie?

— Exact acolo. Știi cât mi-am dorit să-l văd în realitate.

— Oh, Lizuco! E frumos, n-am ce zice. Mă bucur că ți-ai îndeplinit și visul ăsta. Să dea Dumnezeu să-ți îndeplinești toate visurile și de acum înainte! Dar... Am observat un tip bine, care tocmai a intrat în cafenea. Poate-ți găsești și tu vreun soț pe-acolo, dacă pe-aici nu te-a atras nimeni. Acum, că ai treizeci de ani, chiar trebuie să te gândești la măritiș.

Fixând telefonul în așa fel încât să-și vadă iar mama, Eliza replică încruntată:

— Mamă, ești formidabilă! Numai grija asta o ai acum?

— Mda. Mă cam macină grija asta, știi bine. E timpul să am și eu nepoți, draga mea... Da' te-ai îmbrăcat foarte frumos, nu mai arăți ca o guvernantă nemțoaică, schimbă mama ei subiectul, punându-și ochelarii de vedere.

— O fi vârsta de vină, că arăt bine, mamă. Știi cartea aia... a lui Balzac... „Femeia la treizeci de ani”... E o...

— Cum să n-o știu?! Am citit-o pe nerăsuflăte, când aveam anii tăi. Tu ai citit-o pe la vreo cincisprezece ani, pe plajă, într-o vacanță la mare, la 2 Mai. Ai uitat de tine citind-o. A trebuit să te-nvelesc în iaurt toată seara, că te prăjiseși complet. Chiar am avut un concediu de pomină atunci.

— Oho, ce memorie ai, mamă dragă!

— Îmi amintesc tot ce e legat de tine, iubito. Cu lux de amănunte. Doar ești unicul meu copil. Poate de-asta mă și-ngrijorez așa când ești departe... Că-ți știu încăpățânarea.

— Ei, n-ai de ce să te-ngrijorezi. Încăpățânarea mi-a făcut mai mult bine decât rău. Hai că mai vorbim; intru și eu să-mi beau cafeaua aniversară. Îmbrățișează-l pe tata din partea mea, surâse Eliza, pregătindu-se să încheie conversația.

— A, da. Stai, nu închide, că vrea și el să-ți facă o urare!... Vladimir, vino să-ți vezi fata, dragule! A-nflorit-o Parisul! Așa bujori mari n-am mai văzut pe obrajii ei de mult timp. Adu și surpriza!... Că m-am luat cu vorba și era să uit de asta.

— La mulți ani, fetița mea! se auzi o voce un pic dogită, după care răsări și chipul brăzdat de riduri adânci, al blajinului său tată. Uite, l-am pregătit pentru ziua ta. De ciocolată, cu fructe de pădure proaspete, cum ai avut acum un an, surâse el larg, dând la iveală un tort aniversar, în mijlocul căruia, înconjurată de trandafiri roșii, din marțipan, trona cifra treizeci. Vor veni și bunicii tăi să ne-ajute să-l dăm gata, în timp ce vom răsfoi albumul cu poze de la celelalte aniversări ale tale... E prima dată când nu ești cu noi de ziua ta, încheie el, cu glas tremurat.

— Sunteți grozavi! exclamă Eliza, cu admirație. La mulți ani și vouă! Să fiți sănătoși și să mă bucur de voi până la adânci bătrâneți! Și, vă rog, fără lacrimi azi, bine? adăugă ea, ferindu-se din calea unor tineri, ce se avântară spre intrarea faimosului local.

— Ooooh! Dar sunt mulți băieți frumoși pe-acolo, Lizuco! interveni din nou mama ei, plină de entuziasm.

— Of, mamă dragă, nu mă interesează acest subiect!

— Ai grijă de tine, fata tatei! o rugă stimabilul domn, îndepărtându-se.

Se întoarse însă imediat și, potrivindu-și fața lângă părul cu onduleuri cărunte al soției sale, adăugă:

— Fii cu ochii-n patru, scumpo, să nu ți se întâmple ceva pe acolo! Ar fi fost de dorit să te îmbraci mai banal... Prea ieși în evidență cu hainele astea fistichii.

Eliza îi privi o vreme pe amândoi, impresionată de imaginea ce o formau, apoi răspunse cu glas înăsprit:

— Ei, tată. Nu va râvni nimeni la mine. Se observă de la o poștă că sunt „venitură”.

— Repet: ai grijă de tine! Eu am crezut că ți-ai sunat prietenii, să nu mergi neînsoțită prin locuri străine, mai spuse bărbatul, dând gânditor din cap.

— Mă descurc și fără ei. Nu mai sunt o fetișcană. Vă pup. Ne auzim diseară!

După asta, Eliza se grăbi să închidă Messenger-ul, deși cei doi încă îi mai strigau în cor:

— La mulți ani, fată dragă!

Nici ea nu se simțea confortabil departe de părinții ei, așa că o împunse un ghimpe-n inimă când întrerupse legătura.

„Nu-i nicidecum ușor să-ți urmezi calea ta”, se gândi Eliza, continuându-și drumul cu pași hotărâți. „Trebuie să-ți învingi toate slăbiciunile și toate sentimentalismele”.

Reflecția aceasta o făcu să intre în cafenea cu un zâmbet îndrăzneț, care îndemna pe oricine să creadă că este absolut stăpână pe forțele și pe destinul ei. Astfel, plină de aplomb, examină la repezeală spațiul... Cum reținuse în ce zonă se afla masa vegheată de afișul filmului cu povestea timidei Amélie, nu dură mult până o descoperi. Din fericire, era neocupată. Deci, porni într-acolo, aproape zburdând de bucurie, privind țintă către faimosul portret. Pe buze i se ivi un zâmbet adolescentin, care rămase intact chiar și atunci când barmanul (un tânăr scund, cu pielea măslinie) veni să ia comanda.

Eliza ceru un suc de portocale, plus o cafea simplă, fără zahăr și lapte.

— *Seulement ça*⁴?! întrebă tânărul, uluit, de parcă s-ar fi așteptat să i se solicite un meniu de nuntă.

— *Oui*, îi răspunse ea scurt, încercând să-și suprimă zâmbetul pentru a dobândi mai multă prestanță.

După asta, barmanul se îndepărtă grăbit și Eliza privi cu mai multă luare-aminte în jur, căutând asemănări cu secvențele

---

⁴ Doar atât?

din film. Peste câteva clipe, fu nevoită s-accepte, în sinea ei, că atmosfera era la fel de stimulativă, deși vestita chelneriță se afla acolo doar prin intermediul posterelor.

„Totuși, n-aș fi ales acest local astăzi, pentru nimic în lume, dacă Amélie nu mi s-ar fi lipit de suflet”, continuă ea să reflecteze, scrutând cu coada ochiului grupurile pestrițe.

„Ai grijă să nu îți se-mburghezească sufletu’, fata mea dragă”, îi trecu brusc prin minte povața blândului ei tată.

Cu toate acestea, regretul că renunțase să-și bea cafeaua la restaurantul hotelului *Shangri-La* îi pătrunse în suflet ca un șarpe veninos.

Dornică să scape cât mai repede posibil de frustrarea care îi dădea târcoale, își roti capul spre afișul din spatele ei. Fața inocentă a celei ce-și propusese s-ajute pe toată lumea păru că-i surâde cu sollicitudine. Eliza îi întoarse zâmbetul în același fel, ca și cum ar fi fost două bune prietene, care reușeau să se înțeleagă doar din priviri.

Având această expresie întipărită încă pe chip, se răsuci apoi către ușa de la intrare, cu impresia bizară că Amélie însăși o îndemnase să procedeze astfel.

Nu mică îi fu atunci uimirea, când observă că bărbatul încremenit în prag o măsoară cu ochii măriți, de parc-ar fi văzut o minune pogorâtă din ceruri.

La rândul ei, Eliza îl examinează sfidătoare... A avea vreo treizeci și ceva de ani, un trup athletic și o înălțime considerabilă. Părul blond, cu bucle răvășite, îi ajungea până la umeri. Costumul din piele neagră îi venea ca turnat. Bocanci în stil militar.

Ea nu admirase niciodată acest tip de mascul ce te ducea cu gândul la filmele din seria B, dar se pomenea zâmbindu-i, ca unei vechi cunoștințe. Apoi – de îndată ce-l văzu venind spre ea, cu pași rari și apăsați – fu cuprinsă de o emoție stranie, asemănătoare freamățului simțit în copilărie când se juca „Omul negru” și i se anunța sosirea.

CUPRINS

Prefață de Carmen Focșa	7
Cap.1: Răscrucea din septembrie	9
Cap.2: Cititorul în stele	21
Cap.3: Shangri-La	60
Cap.4: Rafinament cantonez	86
Cap.5: Metamorfoza amazoanei	108
Cap.6: Crinii Fecioarei Maria	133
Cap.7: Casa visurilor secrete	148
Cap.8: Daruri pentru muză	162
Cap.9: Cascada bucuriilor	184
Cap.10: Sejur cu bucluc	197
Cap.11: Aniversarea din Alpi	212
Cap.12: Întoarcerea la realitate	229
Cap.13: Amélie și umbrele trecutului	248
Cap.14: Caseta cu surprise	268
Cap.15: Crochiul	284

